

→ SALUT. FUNDACIÓ SALUT EMPORDÀ

“Cada matí, abans d’anar a l’institut, anava a Rehabilitació a l’Hospital de Figueres. L’Alícia, en Germán, l’Albert i la Concepció em van ajudar molt”

El figuerenc Lluís Ferrer tenia 14 anys quan un fatal accident de moto li va costar l’amputació de la cama esquerra

Redacció | FIGUERES

■ Lluís Ferrer Pujol (Figueres, 1984) va afrontar l’amputació de la cama esquerra quan tenia 14 anys a causa de les greus ferides que va patir en un accident de moto. Tot i la seva joventut, va superar el trauma amb molta força de voluntat i avui, amb 39 anys, porta una vida activa i plena, amb la seva família (està casat i té dues filles petites), la feina (treballa a l’empresa familiar, dedicada a l’electricitat industrial) i amb l’esport molt present en el seu dia a dia (practica la bicicleta, l’esquí i la pesca submarina). El figuerenc explica com l’accident li va canviar la vida.

Després del 7 de desembre del 1999, Lluís Ferrer mai més no ha tornat a pujar a una moto. Aquell dia, va aprofitar que els seus pares eren de viatge per agafar, sense permís i per primera vegada, la moto de cross del seu germà gran i per aventurar-se, amb un amic, per camins rurals de Figueres, Vilabertran i Cabanes. Ell conduïa i l’amic anava de paquet quan va perdre el control del manillar i van anar a parar a una finca agrícola. “El meu company va sortir disparat i per sort va quedar il·lès físicament. A mi em va quedar la cama entre la moto i unes bigues metàl·liques, gairebé seccionada per sota del genoll”, explica.

Un pagès que passava per allà conduint la seva furgoneta de feina va veure com els joves alçaven els braços per demanar ajuda. “Sort que ell em va recollir, em va pujar a la part de darrere de la furgoneta i em va portar a l’Hospital de Figueres, perquè, si no hagués estat per ell, estic segur que m’hauria dessagnat allà mateix”, recorda Lluís Ferrer, i hi afegeix: “Vaig arribar a Urgències conscient, amb una ferida molt important a la zona de la tibia. Era greu i em van haver de fer una amputació femoral (per sobre del genoll)”.

Aquella experiència li va obrir les portes a un món completament desconegut per a ell, però, alhora, va arrabassar-li d’arrel els projectes de joventut que li rondaven pel cap. “Jo era molt esportista en aquella època. Practicava bicicleta de muntanya de competició a Girona, Catalunya i Espa-

nya i entrenava cada dia. Tot va quedar frenat de sobte. Fins i tot, havia decidit que volia estudiar la carrera d’INEF per ser professor d’educació física, però també les expectatives de futur van quedar trencades”, explica. Ara, havia de centrar-se en la seva vida sense una cama: “Van fer una bona cirurgia. El tall estava bé i l’os i la musculatura, també. En el meu cas, he acabat caminant més bé amb una amputació a nivell femoral que no tibial perquè les seqüeles de l’accident m’haurien limitat la funció del genoll”.

UNA BONA HIGIENE POSTURAL

Lluís Ferrer assegura que sempre s’ha esforçat per tenir cura de la pròtesi, per mantenir una bona higiene postural i per fer totes les revisions i tractaments que li han recomanat els professionals de

Sempre he estat molt disposat a compartir la meva experiència amb altres persones que s’han pogut trobar en una situació semblant a la meva, per si els puc ajudar

l’Hospital de Figueres. Després de l’amputació, va haver de passar per més intervencions quirúrgiques. “Han estat operacions de millora, de tractament a l’os i a la musculatura”, comenta. I les sessions de rehabilitació es compten per desenes. Recorda, per exemple, com va ser al principi de tot: “Cada matí, abans d’anar a classe [era alumne de l’Institut Cendrassos] anava a l’Hospital de Figueres. L’Alícia, en Germán, l’Albert i la Concepció, del Servei de Rehabilitació, em van ajudar molt. Primer, a caminar amb una pròtesi normal i, després, amb una pròtesi electrònica, que et facilita molt més la mobilitat, per baixar escales i desnivells, sense patir, sense haver d’anar amb bastó”. Lluís Ferrer diu que ha après a “caminar bé” practicant molt davant del mirall.

També admet que procura mantenir-se sempre amb una bo-

na forma física, tenint en compte que, “si pugues de pes, la pròtesi s’estreny massa i, si t’aprimes, et balla la cama. És important tenir una vida saludable fent allò que t’agrada, i fer esport és el millor”. El fet d’haver patit l’amputació quan tenia 14 anys ha fet que, al llarg d’aquests anys, el seu cos s’hagi anat transformant, un factor que ha influït en l’adaptació de la pròtesi a cadascuna de les etapes de creixement. Pràcticament cada any ha d’actualitzar els encaixos i la silicona, les parts més propenses a deteriorar-se per l’ús. És per això que, encara avui, manté visites periòdiques a la consulta de la doctora Natàlia Toneu, al Servei de Rehabilitació de l’Hospital de Figueres. “En aquestes visites, que d’uns anys ençà són anuals, em fa una revisió al monyó i a la pell del monyó, perquè no s’hi facin llagues, perquè tingui força i no tingui cap dolor. A banda d’això, em mira que l’esquena treballi bé i sobretot que el peu bo es recolzi bé a terra. Tot això fa que pugui caminar bé”, explica el pacient de l’Hospital de Figueres.

El figuerenc comenta també com n’és d’important tenir cura de la cama ortopèdica: “Les pròtesis es conformen d’un peu i una tibia-genoll, que és un kid, i de l’encaix del fèmur. L’encaix és la part més complicada perquè és la que toca amb el teu cos i és la que es fa més malbé, per suors, per desgast... L’encaix és l’element que cal anar actualitzant cada any. Els genolls duren uns tres anys; els peus, uns dos anys, i les fundes estètiques, per emplenar el pantaló, duren un any i mig, aproximadament. Aquest material cal anar canviant-lo per tenir una bona qualitat de vida en el dia a dia”, assenyala.

Lluís Ferrer vol destacar i agrair el suport i els coneixements sobre pròtesis que ha après de la mà dels seus ortopedes, de Gio i de Grau Soler. “Els em van ajudar molt quan vaig entrar en aquest món nou per a mi. I, de la mateixa manera, quan la doctora Toneu m’ho demana, sempre he estat molt disposat a compartir la meva experiència amb altres persones que s’han pogut trobar en una situació semblant a la meva, per si els puc ajudar”, conclou. ■